

NAŠ PETELINČEK

Petelinček naš na ploti
svojega se petja loti,
pa ga sosedov zmoti,
ki koraka tam po poti.

Jezno se naš našopiri,
še dalje se mu grlo širi
kikiriki... kikiriki...

Zavistno ga sedaj sosedov
pogleda in vzkipi,
nebroj prezirljivih pogledov
proti našemu srši.

Zdrzne se naš petelinček
in s plota naglo odleti,
ves zbor kokošek prifrči,
okrog njega se zbora
in lepo mu zapoje:
kokodak... kikiriki...

Štefan Vipavec, Ljubljana.

SLIKA

V bogato opremljeni sobi dalmatinske hiše vlada polumrak. Vse je tiho, le šume nje valov se sliši, sprva oddaljeno, nato glasneje, glasovi naraščajo, a se zopet oddaljujejo. — Na postelji, tik ob oknu, leži deklica, težko bolna. Lice ji je bledo kakor vosek in njene bele, napol odprte ustnice včasih zadrtijo. Od časa do časa stopijo na čelo potne srage. — Ob postelji stoji njena mati, ki jo žalostno gleda. Tudi njeno lice je blede, njene oči objokane in rdeče od prečutih noči. Kaj vse bi dala, kaj vse storila, samo da bi ohranila to mlado, ugašajočo življenje svoje nad vse ljubljene Zlatice. A Zlatičino življenje podrhteva kakor ujet metuljček, ki se zaman skuša izviti kruti roki, ki ga neusmiljeno davi — mori.

Pred dobrim mesecem se je igrala Zlatica pred hišo z žogo. Zoga ji med igro odleti na sredino ceste. Urno steče po njo, a pri tem ne opazi drvečega avtomobila, ki se ji bliža z veliko brzino. Ko ga končno zagleda, oziroma zasliši, se hoče hitro umakniti in steče čez cesto. Pri tem se pa ne kako spodtakne in s krikom pade. Voznik, ki šele sedaj opazi, kaj se je zgodilo, skuša zadnji hip ustaviti drveči voz — a bilo je že prepozno. Težka kolesa so šla čez Zlatico. Vse se je zgodilo v trenotku. Na njen krik prihitita oče in mati, vsa prestrašena, iz hiše. Ko zagledata Zlatico vso okrvavljeno in nepremično na tleh, v grozi obstaneta. Toda oče se hitro zave. Še ves trepetajoč pobere nezvestnega, krvavečega otroka in ga nežno odnese v hišo. Takoj pošlje po najboljšega zdravnika, a ta ji ni

mogel več pomagati. Zlatica je venela od dne do dne, kakor rožica v jeseni, ko zavejejo hladnejše sape. Tudi bivanje v nekem imenitnem gorskem zdravilišču ji ni nič zboljšalo bolezni. Zlatica je hrepnela le domov. Pogrešala je sladko melodijo šumelih valov, tiho luno, lesketajoče se v morju, migljajoče zvezde in mehke, tople noči. Kako rada je imela morje, kako ga je ljubila. Saj to morje je bilo domače, njeno. In skalovito gorovje, kako mogočno, posebno se dviga nad morjem. Posebno v teh dnevih bolezni, kako jo je prijel domotožje. Ker se je čutila vedno slabotnejšo, je prosila starše, naj se vrnejo. Na njeno željo so se res vrnili, a brez zdravja...

Polnoč je že odbila. Nenadoma odpre Zlatica oči, tako modre kakor morje, kateriga je tako ljubila. — »Mamica,« spre govori tiho, skoro proseče. — »Kaj je dragica, tukaj sem,« skrbno pristopi žena. — »Oh, mamica, tako čudno mi je. Ti ne veš, kako — strah me je. Mamica, mamica, kje si, sem stopi, pri meni bodi!« — Njene veslike oči so se napolnile z grozo. — »Joj, kam grem? Mama, nekam grem — oh...« — Mamica se že skoraj ne more več premagovati in trepeče kakor suh list v vetru. »Draga, srček moj, ne boj se, nič ne bo hudega, nikamor ne gremo, samo slabost te je zopet napadla. Minulo ti bo kmalu in potem ti bo boljše. Le pomiri se, srček, da boš čimprej okrevala in vstala.« — Zlatica se res vidno pomiri in se nekam zamisli. Nenadoma zaprosi: »Mamica, prosim, nargaj mi mojih rožic, več, one na moji gredi. Tako bi jih rada imela.« — Mati odide in se skoraj vrne z velikim šopkom lepih in duhtečih rož. Zlatica se s pomočjo usmiljenke, ki ji je tudi stregla, vzpne v postelji. Nežno, rahlo sprejme cvetlice in jih pritiska na sedaj goreča lička: »Mamica, kaj ne da imajo angelčki tudi radi rožice in lepo belo oblečko imajo?« — Kako bi jih enkrat rada videla!... In kako lepe so te bele, rdeče, rumene rožice. Na mamica,« — pri tem iztegne ročico proti mami in ji ponuja cvetko. »Na, le vzemi to ro...«, a ni še dokončala stavka, ko ji roka omahne. Nasmehne se in komaj slišno zašepeče: »Angelček...« Nato zatisne oči in klone glavico materi v naročje, kakor ovenela rožica. Materi zastane srce za trenotek, zastrmi... »Jeli mogoče, da je Zlatica umrla? Ne, ne, to je nemogoče — Zlatica mrtva.« — A bila je grenka resnica...

Zvon zvoni, poje, jeka:

»Zlatice ni več,

življenje nje je preč.«

Brleča lučka njenega življenja je ugasnila...

Marica Oblakova, Ljubljana.